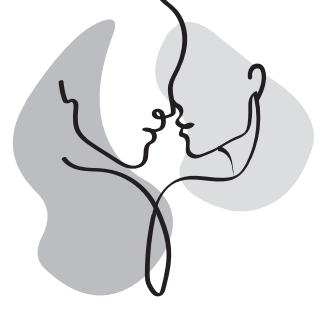

અંતઃવસ્ત્ર : ઉતારવાં ગમે, તો પહેરાવવાં પણ જોઈએ

“મૂરખો છે! આવા બાયલાવેડા ના કરીશ. અમે તારી સાથે નહીં આવીએ ને હું તને આવું બધું લેવા માટે જવા પણ નહીં દઉં.” નિશીથનો દોસ્ત પરાગ જોર-જોરથી બૂમો પાડી રહ્યો હતો. સામે બેઠેલો નિશીથ આરામથી પોતાના ગ્લાસમાંથી વ્હિસ્કી સિપ કરી રહ્યો હતો. નિશીથના ચહેરા પર એક વિચિત્ર પ્રકારનું સ્માઇલ હતું. પોતાની સામે આશ્ચર્યમિશ્રિત આઘાતથી જોઈ રહેલા એના ત્રણેય દોસ્તોને એ નિરાંતે નિહાળી રહ્યો હતો. પરાગની સાથોસાથ નિશીથના બીજા બે મિત્રો ઉજ્જવલ અને મનીષની આંખોમાં પણ આઘાત હતો.

“હવે ભઈ... અમારેય બૈરાં છે, પણ અમે આવા ગાંડા નથી કાઢતા. સ્ટુપિડ જેવું લાગે. શું કહીશ ત્યાં જઈને?”

“શું એટલે?” નિશીથે ખભા ઉલાળીને સાવ સ્વાભાવિકતાથી કહ્યું, “પ્રિયાની સાઈઝ કહીશ, વરાઈટી જોઈશ... મને જે ગમશે તે...”

“ગધેડા જેવી વાત નહીં કર.” પરાગે ફરીથી ઉશ્કેરાટ સાથે કહ્યું, “આમ ઊંચી કરીને બ્રા જોઈશ એમ? ત્યાં એકલાં બૈરાં હશે. હાવ બાયા જેવો લાગીશ...”

“જો યાર, સમજવાનો ટ્રાય કર...” ઉજ્જવલે જરા મૃદુતાથી સમજાવવાનો પ્રયત્ન કર્યો, “એવું સારું ન લાગે.”

“કોને?” નિશીથે પૂછ્યું.

“અરે યાર!” મનીષે કંટાળાથી કહ્યું, “આ નહીં સમજે. કોણ જાણે બૈરાના અંદરનાં કપડાં હાથમાં પકડીને એને કો'ક જાતની મજા આવતી હશે.” નિશીથ સિવાયના ત્રણેય ભાઈબંધો ખડખડાટ હસી પડ્યા.

“એના કરતાં એ કપડાં ઉતારીને અંદરનું જે હાથમાં લેવાનું છે એ...” પરાગે ગંદી મજાક કરી. એ લોકો ત્રણેય જણા ફરી હસ્યા, પણ નિશીથ નહીં.

“આપણને પત્નીનાં કપડાં ઉતારવાનું તો સારું લાગે છે, પણ એને માટે કંઈ ખરીદવાનું હોય તો શરમ આવે?” નિશીથે ગંભીર રહીને પૂછ્યું. “પત્ની આપણાં અન્ડરવેઅર લાવે તો આપણે ગર્વથી કહી શકીએ કે, હું તો મારાં અન્ડરવેઅર પણ જાતે નથી ખરીદતો, પણ પત્નીનાં અંદરનાં કપડાં ખરીદવા જતાં આપણને આપણું ‘પુરુષત્વ’ નડી જાય?” એના ત્રણેય મિત્રો સાંભળી રહ્યા. હવે એમની પાસે જવાબ નહોતો, “જો પરાગ, એક સાચી વાત કહું? પ્રિયા અને મારી વચ્ચે કોઈ પરદો નથી. અમે એવું માનીએ છીએ કે બંનેમાંથી કોઈપણ કામ, કોઈપણ કરી શકે ને મને સહેજ પણ શરમ નહીં આવે. મારી પત્નીએ મને એકલો બેન્ગકોક આવવા દીધો છે, સહેજ પણ કકળાટ કર્યા વિના... એ ઓછું છે?”

આટલું સાંભળીને બાકીના ત્રણેય મિત્રોનાં મોઢાં વિલાઈ ગયાં. છેક નીકળતાં સુધી ઘરમાં ચાલેલા ઝઘડા અને કકળાટ ત્રણેય જણને યાદ આવી ગયા. પરાગ, મનીષ અને ઉજ્જવલ ત્રણમાંથી કોઈ, હવે કશું બોલી શકે એવી સ્થિતિમાં નહોતા. ત્રણેયની પત્નીઓએ ‘બેન્ગકોક’ શબ્દ સાંભળતાં જ જાતજાતની અને ભાતભાતની વિકૃત કલ્પનાઓ કરી હતી. એ બધી જ પત્નીઓએ અધકચરી માહિતી સાથે અસલામતી અનુભવીને જે પ્રકારની ભાષા અને શબ્દોનો પ્રયોગ કર્યો હતો એ બધું જ સાચા અર્થમાં અસહ્ય હતું, તેમ છતાં આ ચારેય મિત્રો પોતાની મિત્રતાનાં દસ વર્ષ પૂરાં થયાં એ નિમિત્તે ‘એકલા’ બેન્ગકોક આવ્યા હતા. નિશીથ સિવાયના ત્રણેય જણ તો ઊતર્યા એ પળથી ‘મસાજ પાર્લર’ અને ‘ચિન્કીઓ’ શોધતા થઈ ગયા હતા. નિશીથને પેગોડાઝમાં અને બીજાં ઐતિહાસિક કે કલાનાં સ્થળોમાં રસ હતો... બધા એની મજાક ઉડાવતા રહ્યા, પણ નિશીથે એવું કશું જ ન કર્યું, જે એના મિત્રોના હિસાબે ‘પુરુષત્વ’ પુરવાર કરે એવી પ્રવૃત્તિ હતી. પછી શોપિંગની વાત આવી, ત્યારે નિશીથે પોતાની પત્ની પ્રિયાનાં અંતઃવસ્ત્રો ખરીદવા માટે ગૂગલ પર સારી દુકાનો સર્ચ કરવા માંડી... આ બધી ચર્ચા ત્યાંથી શરૂ થઈ!

આપણા સમાજમાં પત્ની પોતાના પતિનાં અંતઃવસ્ત્રો ખરીદે એ વિશે કોઈ સમસ્યા હોતી નથી. બલકે, એને એક ગૌરવ અથવા ‘પતિપાણાના મેડલ’ તરીકે જોવામાં આવે છે. પુરુષ ગર્વથી કહે છે, “મારા તો રૂમાલ અને અંડી પણ પત્ની ખરીદે છે. મને કંઈ ખબર હોતી જ નથી.” સાથે એવી મજાક પણ થતી હોય છે કે “એણે ઉતારવાનાં એટલે એ જ લાવે એ બેટર...” પરંતુ, આ જ બાબત

સ્ત્રી વિશે કહેવાતી નથી, સ્વીકારાતી નથી એટલું ઓછું હોય એમ અંતઃવસ્ત્રો ધોઈને બહાર સુકવાય કે રૂમમાં આમતેમ રખડતાં હોય તો એ વિશે તરત જ પતિની કે સાસુની, માની કે બીજાની ચીડ સ્વાભાવિકતાથી વ્યક્ત થઈ જાય છે. પોતાના અંતઃવસ્ત્ર ગોપિત રાખવાં, સંતાડીને રાખવાં, જાહેરમાં ન સૂકવવાં એવું શિક્ષણ દીકરીને સાવ બાળપણથી અપાય છે. હવે તો સહેજ જમાનો બદલાયો છે અને યુવાન છોકરીઓ રંગીન અંતઃવસ્ત્રો દેખાય એવી રીતે પહેરતી થઈ છે, પરંતુ આજથી થોડા સમય પહેલાં ‘બ્રાની પટ્ટી’ દેખાય તો એ વિશે સ્ત્રી પણ બેચેની અનુભવે અને જોનારા પણ એ વિશે જરાક વિચિત્ર પ્રતિભાવ આપે, એવું થતું. આજે પણ ચાલીસની ઉપર ગયેલી સ્ત્રી સામાન્યતઃ પોતાનાં અંતઃવસ્ત્રોને અમુક જ રીતે પહેરવાનું પસંદ કરે છે, આવું શા માટે છે એના વિશે હજી સુધી કોઈ એક્સપ્લેનેશન આપવામાં આવ્યું નથી.

સ્ત્રી-પુરુષના - પતિ-પત્નીના કે પ્રેમી-પ્રેમિકાના સંબંધમાં અંતઃવસ્ત્રો ખૂબ અગત્યનો ભાગ ભજવે છે. આકર્ષક અંતઃવસ્ત્રોથી સંભોગની ક્ષણો વધુ રોમેન્ટિક અને વધુ ખૂબસૂરત બનાવી શકાય છે એવો ખ્યાલ લગભગ તમામ લોકોને છે જ, તેમ છતાં આવાં વસ્ત્રોની ચર્ચા ખુલ્લેઆમ થાય કે કોઈ પુરુષ પોતાની પત્નીનાં કે પ્રેમિકાનાં અંતઃવસ્ત્રો ખરીદે એ વાત ૨૧મી સદીમાં પણ બહુ સ્વાભાવિકતાથી સ્વીકારાતી નથી. પુરુષનું ‘પુરુષપણું’ પત્નીનાં અંતઃવસ્ત્રોને કલાત્મકતાથી ઉતારવામાં હોઈ શકે, પરંતુ ખરીદવામાં નહીં...!! એવા કેટલા પતિ કે પુરુષ, પ્રેમી હશે જેમને પોતાની પત્નીની બ્રાની સાઈઝ કે પેન્ટીની સાઈઝ ખબર હોય? રંગની પસંદગી કે બ્રામાં મળતાં વૈવિધ્ય વિશે કેટલા પુરુષો જાણે છે? એમને કદાચ અન્ડરવેઅર, ફિટિંગ, એર કે નેટ, પેડેડ કે અનપેડેડ બ્રા વિશે ખબર નહીં હોય... સ્ટ્રિંગ બિકિની, બિકિની, મીડિયમ કે રેગ્યુલર પેન્ટીઝ - થોંગ જેવી વરાઈટીઝના ફોટોગ્રાફ્સ એમણે પોર્ન ચિત્રોમાં બીજી સ્ત્રીઓને પહેરેલા જોયા હોય તો પણ પોતાની પત્ની માટે આવું ખરીદીને પત્નીનું આકર્ષણ પણ અનુભવી શકાય એવી ઝંખના કેટલા પુરુષોને થઈ હશે? પુરુષ પ્રકૃતિએ પોલિગેમસ છે એવું બાયોલોજી સ્વીકારે છે. એનો અર્થ એ થયો કે પુરુષ માટે શારીરિક આકર્ષણ અનિવાર્યપણે જરૂરી તત્ત્વ છે. કેટલાય પુરુષો એવી ફરિયાદ કરે છે કે એમની પત્ની લગ્નનાં અમુક વર્ષો પછી એમને ‘આકર્ષતી’ નથી! પરંતુ એવા કેટલા પતિ છે જેમણે એવું શોધવાનો પ્રયત્ન કર્યો હોય કે એમને ‘પથારીમાં’ કયા પ્રકારનાં અંતઃવસ્ત્રો આકર્ષે છે? એમની કલ્પનામાં જે પ્રકારની

સ્ત્રીઓ આવે છે એવી એમની પત્નીને બનાવવાનો પ્રયત્ન એ કેમ નથી કરતા?

આપણે બધા જ જાણીએ છીએ કે હોઝિયરીની સારામાં સારી દુકાનોમાં પુરુષો કામ કરે છે. સ્ત્રીઓ સ્વાભાવિક રીતે જ્યાં અંતઃવસ્ત્રો ખરીદવા જાય છે ત્યાં પોતાની સાઇઝ કે પસંદગી કાઉન્ટર પર ઊભેલા પુરુષને સંકોચ વિના જણાવતી હોય છે. એ કાઉન્ટર પર ઊભેલા પુરુષો પણ લાંબો વિચાર કર્યા વગર, કે સામે ઊભેલી સ્ત્રી વિશે રંગીન ચિત્ર-વિચિત્ર કલ્પનાઓ કર્યા વગર એક પ્રોફેશનલ હોવાના પૂરા ખ્યાલ સાથે એને જે જોઈતું હોય તે શોધી આપે છે... ટ્રાયલ રૂમમાં અંતઃવસ્ત્રો ટ્રાય કરવા ગયેલી સ્ત્રી વિશે પણ આ પુરુષો ભાગ્યે જ કશુંક વિચારતા હશે! આ ઉપરાંત ઘણી વાર કોઈ સ્ત્રી ખોટો નંબર કે સાઇઝ આપે તો અંતઃવસ્ત્ર વેચીને ‘અનુભવી’ બની ગયેલા પુરુષો સાવ સ્વાભાવિકપણે કહે છે, “બહેન, તમારી સાઇઝ ‘આ’ નહીં, પરંતુ ‘આ’ હોવી જોઈએ.” ત્યારે સંકોચ અનુભવવાનો અર્થ નથી એ વાતની સ્ત્રીને ખબર છે, પરંતુ જાણીતા - પિતા, પ્રેમી, પતિ કે દીકરાની સામે એ અંતઃવસ્ત્રોની વાત નીકળે કે કપડાં રખડતાં હોય તો એ વિશે સંકોચ થવો જોઈએ એમ આ સમાજ માને છે. સાડી કે સલવાર - કમીઝ રખડતાં હોય તો - વાળીને ખુલ્લાં ગોઠવ્યાં હોય તો વાંધો નથી, પણ અંતઃવસ્ત્રો ‘એમ’ ન મુકાય!! નજરે ચડે તો ‘ખરાબ લાગે’! આ વસ્ત્રો જોઈને પુરુષ - (પતિ - પ્રેમી તો ઠીક, પણ પિતા કે દીકરો પણ સ્ત્રીના શરીરની કલ્પના કરશે એવો આ સમાજને વહેમ હશે?)

સ્ત્રી-પુરુષની બાબતમાં સમાજ કેટલાક બિનજરૂરી અને અર્થહીન નિયમો ધરાવે છે. ‘આમ થાય’ અને ‘આમ ન થાય’ જેવા કાયદાઓ કોણે બનાવ્યા, ક્યારે બનાવ્યા અને એનું પાલન શા માટે કરવું પડે - એવી કોઈ વિગતો, ક્યાંય ઉપલબ્ધ નથી! મમ્મીએ કહ્યું માટે, અથવા એ તો એમ જ હોય...નાં વાક્યો વારંવાર કાને અથડાતાં અથડાતાં અંતે એ ‘નિયમ’ બની જાય છે... આપણને ખબર પણ ન હોય એવા, આપણી જાણ બહાર આવા કેટલાય નિયમો આપણે પાળતા રહ્યા છીએ!

સવાલ એ નથી કે અંતઃવસ્ત્રો કોણ ખરીદે છે અને કોણ ઉતારે છે... સવાલ એ છે કે જો પત્ની કે સ્ત્રી પોતાના પતિ માટે અમુક પ્રકારની ખરીદી કરી શકે તો પુરુષ કેમ નહીં? શયનખંડ કે બેડરૂમ જ અંતઃવસ્ત્રોની ‘જરૂરિયાત’ નથી. એક પુરુષ માટે પોતાની પત્નીની કમ્ફર્ટ કે બજારમાં આવતી નવી વરાઈટીઝ

વિશે જાણવામાં કશું ખોટું નથી. પોતાના બાળકને ધવડાવતી મા માટે ‘ફિઝિંગ બ્રા’ કે પિસ્તાલીસ વટાવી ગયેલી પત્ની માટે ‘અંડર વેયર’ બ્રા લાવીને પતિ એને નાનકડી સરપ્રાઈઝની સાથોસાથ થોડું ‘એડ્યુકેટ’ પણ કરી જ શકે! નવા જમાનાની છોકરીઓ કે સ્ત્રીઓ જુદી છે, પરંતુ ફક્ત શહેરમાં જ. આપણે અર્બન સોસાયટીની બહાર સ્મૉલ ટાઉન અને મધ્યમવર્ગના લોકોની પણ વાત કરીએ છીએ. એક પિતા પોતાની પુત્રી માટે નવી ફેશનનાં અંતઃવસ્ત્રો લાવે તો એમાં કઈ મર્યાદાભંગ થાય છે એ હજી સુધી સમજવાનું બાકી છે. પિતા માટે તો પુત્રી હંમેશાં ‘બાળકી’ જ રહે છે, રહેવી જોઈએ... એવું આ સમાજ માને છે, તેમ છતાં બાર-તેર-ચૌદની દીકરીમાં પિતાને ‘સ્ત્રી’ જોવાની ફરજ પણ આ સમાજ જ પાડે છે!

.....

એવા કેટલા પતિ કે પુરુષ, પ્રેમી હશે જેમને પોતાની પત્નીની બ્રાની સાઇઝ કે પેન્ટીની સાઇઝ ખબર હોય? આકર્ષક અંતઃવસ્ત્રો પહેરેલી સ્ત્રીઓના ફોટોગ્રાફ્સ કે બ્લૂ ફિલ્મોમાં એમણે બીજી સ્ત્રીઓને પહેરેલાં જોયાં હોય એવાં અંતઃવસ્ત્રો પોતાની પત્ની માટે ખરીદીને પત્નીનું પાછા એવું જ આકર્ષણ અનુભવી શકાય એવી ઝંખના કેટલા પુરુષોને થઈ હશે?

.....